

Вила мома зеленъ вѣнецъ.

204.

Умѣрено

Ви-ла мо- ма зе-ленъ вѣ-нецъ, день го ви- ла, два ки- ти- ла

Вила мома зеленъ вѣнецъ,
 День го вила, два китила,
 На глава го умѣрила,
 Умѣрила, угодила,
 Взела стомни, та за вода,
 Лудо-младо хѧ по нея,
 Та й взело зеленъ вѣнецъ.
 Мома била гърловита,
 Гърловита, гласовита,
 Та викнала колко могла:
 — „Леле варе мои братя,
 Дето да сте, тукъ елате
 Да хванете лудо-младо.
 Ни го бийте, ни губете.
 При мене го докарайте,
 Да го вържа съ руса коса,
 Да го бия съ бѣли ржце,
 Да го стрѣлямъ съ черни очи.“